

3

Hlavními tématy ve všech noclehárnách a pokojích byly láska a peníze. První byla láska, od níž se odvíjely peníze na údržbu zevnějšku a pořizování oděvních lístků na černém trhu za oficiální cenu osm lístků za libru.

Sídlem klubu byl prostorný viktoriánský dům a od časů, kdy sloužil coby soukromá rezidence, se s úpravami jeho interiéru mnoho nepodniklo. Půdorysem připomínal většinu ženských ubytoven proslulých svou lácí a atmosférou, jež začaly vzkvétat od chvíle, kdy si to emancipace žen vyžádala. Nikdo v May of Teck neoznačoval klub za ubytovnu, leda snad v okamžicích skleslosti, jakou zažívaly mladší členky jedině tehdy, když je odkopl milý.

Suterén domu zabírala kuchyně, prádelna, kotelnice a sklad paliva.

Přízemí zahrnovalo kanceláře personálu, jídelnu, společenskou místnost a též salon nově vytapetovaný bahenním odstínem hnědé. Tyto nenáviděné tapety byly bohužel nalezeny vzadu v jedné skříni ve velkém množství, jinak by stěny zůstaly jako všude jinde šedé a pomlácené.

Své chlapce mohly členky pozvat k večeři za poplatek dva a půl šilinku. Bylo též povoleno přijímat návštěvy ve společenské místnosti, na terase, na niž se z ní vycházelo, a v salonu, jehož bahenně hnědé stěny působily v té době kajícně, neboť členky ještě netušily, že za pár let budou mnohé polepovat stěny vlastních bytů tapetami s podobným odstínem, který se mezitím dostane do módy.

V prvním patře, kde se za dávných dob privátního bohatství nacházela ohromná plesová síň, se nyní nacházela ohromná noclehárna. Přepážkami byla rozdělena na mnoho kójí. Zde bydlely nejmladší členky, dívky od osmnácti do dvaceti let, které se teprve nedávno vystěhovaly z kójí školních internátů po anglickém venkově a internátnímu životu rozuměly od á do zet. Dívky v tomto patře ještě neměly opravdové zkušenosti s debatami o mužích. Záleželo výhradně na tom, jestli dotyčný umí tančit a má smysl pro humor. Obecně bylo preferováno letectvo, Záslužný letecký kříž byl předností. Účast v bitvě o Británii činila muže v očích prvního patra roku 1945 starým. Také Dunkerk byl obecně vzato záležitostí otců. Oblíbenci rozvalenými mezi polštáři v salonu byli letečtí hrdinové z invaze v Normandii. Skýтали nejvyšší zábavní hodnotu:

„Znáš tu historku o dvou kočkách, co šly do Wimbledonu? – No tak teda jedna kočka přemluvila

druhou, že se zajdou do Wimbledonu podívat na tenis. Po pár setech řekne jedna kočka druhé: „Musím říct, že mě to k smrti nudí. Fakt nechápu, co tě na tomhle sportu tak zajímá.“ A druhá kočka na to: „Táta je v raketě!“

„Né!“ zapištěly dívky a úslužně se rozchechtaly.

„Ale to ještě není konec. Za těma dvěma kočkama seděl plukovník. Sledoval tenis, protože byla válka, takže neměl co dělat. A tenhle plukovník měl s sebou psa. Takže když se kočky daly do řeči, pes se obrátil k plukovníkovi a řekl: ‚Slyšíš ty dvě kočky před náma?‘ – ‚Drž klapačku,‘ odsekl plukovník, ‚sleduju hru.‘ – ‚No tak jo,‘ opáčil pes – byl to totiž opravdu spokojenej pes –, ‚mě akorát napadlo, že by tě mohlo zajímat, když dvě kočky uměj mluvit.“

„Fakt ale,“ prohlásil následně hlas internátu ve švitořivém výbuchu, „takovej šamanskej smysl pro humor!“ Spíš než dívky před spaním připomínaly procitající ptáky, protože věta „Fakt ale, takovej šamanskej smysl pro humor“ by přibližně vyjádřila sborový souzvuk ptáčků v parku pět hodin nato, kdyby je někdo poslouchal.

V patře nad ubytovacím sálem se nacházely pokoje personálu a společné ložnice členek, které si místo kójí mohly dovolit společné ložnice. Po čtyřech nebo po dvou se o pokoje povětšinou dělily mladé ženy, které ve městě nehodlaly zůstat, nebo

dočasné členky, které si hledaly byty a vlastní pokojíky. Tady v druhém patře sdílely pokoj dvě staré panny Collie a Jarvie, jako ho sdílely už osm let, protože si teď spořily na stáří.

Avšak o patro výš se jakoby díky instinktivní shodě sešla většina celibátních povah, starých panen ustáleného charakteru a rozmanitého věku, které se pro život bez rodiny rozhodly, i ty, které tak sice jednoho dne učiní, ale zatím si to ještě samy neuvědomily.

Zde ve třetím patře podesta spojovala pět prostorových místností, které zedníci rozdělili příčkami na deset menších. Škála jejich obyvatelek sahala od upjatých a pohledných mladých panen, z nichž se nikdy neměly stát zcela procitlé ženy, až po panovačné ženy před třicítkou, které byly na to, aby se podrobily muži, procitlé až příliš. Reggie, třetí stará panna, měla pokoj v tomto patře. Ze všech přítomných žen byla nejupjatější a nejlaskavější.

V tomto patře se nacházel pokoj pomatené Pauline Foxové. V určité večery se pečlivě oblékala do dlouhých šatů, k nimž se móda narychlo a nakrátko vrátila v letech těsně před válkou. Nosila také dlouhé bílé rukavice a přes ramena se jí vlnily dlouhé vlasy. V ony večery říkala, že jde na večeři se slavným hercem Jackem Buchananem. U nikoho to nevyvolávalo jednoznačnou nedůvěru a její pomatenost prošla bez povšimnutí.

Nacházel se tu také pokoj Joanny Childeové, z něhož byl vždy, když byla společenská místnost obsazená, slyšet její nácvik krasomluvy.

*Všechny květy jarních dní
naše pohřby provoní.*

Nahoře v domě, ve čtvrtém patře, měly pokoje ty nejatraktivnější, nejzkušenější a nejodhodlanější dívky. S tím, jak se přes každého přetahovala mírová doba, byly plné hlubších a hlubších společenských tužeb nejrůznějšího druhu. Pět horních pokojů zabíralo pět dívek. Tři z nich měly ke ctitelům, s nimiž nespaly, ale kultivovaly si je pro potřebu manželství, navíc také milence. Ze zbylých dvou byla jedna skoro zasnoubená a ta druhá byla Jane Wrightová, při těle, ale intelektuálně oslnivá díky práci pro jednoho nakladatele. Hledala si muže a prozatím měla pletky s mladými intelektuály.

Nad tímto patrem už se nacházejí jen střechy a přes padací dvířka ve stropě koupelny už k nim není přístup; je z nich jen čtverec bez účelu, protože byly dávno před válkou zazděny poté, co na kterousi dívku zaútočil zloděj nebo milenec, který se dvířky protáhl; respektive buď ji napadl, nebo ji jen nečekaně přepadl, nebo ho s ní, tvrdilo se, jen zastihli v posteli; ale ať to bylo jakkoli, zanechal po

sobě legendu o velikém nočním křiku a světlík byl následně pro veřejnost uzavřen. Řemeslníci, kteří potřebovali nad domem tu a tam něco zařídit, museli na střechu přelézt z podkroví sousedního hotelu. Greggie tvrdila, že o té historii ví úplně všechno, věděla všechno o celém klubu. Vždyť právě Greggie, zasažena oštěpem vzpomínky, nasměrovala správkyni do skříně k zásobám tapet bahenního odstínu, jež nyní hyzdily stěny salonu a na všechny přítomné pošilhávaly ve slunci. Dívkám z horního patra často připadalo jako prima nápad opalovat se na ploché části střechy a lezly na židle ve snaze zjistit, zda by se padací dvířka nedala otevřít, ale dvířka se ani nehnula a Greggie jim jednou řekla proč. Greggie pokaždé vyrukovala s lepší a lepší verzí historky.

„Kdyby tu hořelo, nemáme kam utéct,“ prohlásila mimořádně krásná Selina Redwoodová.

„Očividně jste se neseznámila s požárním řádem,“ namítla Greggie. Měla pravdu. Selina se málokdy účastnila večeře, a proto řád neslyšela. Čtyřikrát za rok se po večeři předčítal požární řád a tyto večery nebyla povolována přítomnost hostů. Horní patro bylo pro případ nouze zajištěno vnějším kovovým schodištěm, vedoucím o dvě patra níž k dokonale funkčnímu požárnímu východu, a hasicím vybavením rozmístěným po celém klubu. O těchto večeřech bez hostů bylo členkám také připomínáno, že

se nesmí nic házet do záchodů, protože odtokové systémy ve starých budovách jsou komplikované a sehnat v dnešní době instalatéra je obtížné. Bylo jim připomínáno, že pokud se v klubu koná taneční zábava, musí následně vše vrátit na místo. Nepochopím, jak je možné, že některé členky prostě jen zmizí s chlapci někde v baru a nechají vše na ostatních, prohlásila správkyně.

Selině toto vše uniklo, protože za správcovských večerů v klubu nikdy nebyla. Z jejího okna bylo na úrovni nejvyššího patra za komínovými hlavami vidět kus ploché střechy, kterou klub sdílel se sousedním hotelem a která by se ideálně hodila k opalování. Z oken v koupelně nebyl na střechu odnikud přístup, ale jednou si všimla, že je střecha přístupná z okénka na záchodě, úzkého průhledu, navíc ještě zúženého tím, že stěna, do níž bylo vsazeno, byla kdysi v dějinách domu při instalaci umývárny rozdělena napůl. Aby bylo na střechu vidět, bylo nutné vylézt na záchodové prkénko. Selina si okno přeměřila. Otvor měl osmnáct centimetrů na šířku a pětatřicet na výšku. Otvíralo se do strany.

„Myslím, že bych záchodovým okénkem prolezla,“ řekla Anne Babertonové z pokoje odnaproti.

„Proč chceš prolézat záchodovým okénkem?“ opáčila Anne.

„Vede na střechu. Od okna je to jen skok.“

Selina byla extrémně hubená. Problematika hmotnosti a rozměrů byla v horním patře mimořádně důležitá. Schopnost či neschopnost protáhnout se bokem okénkem od záchodu by se zařadila mezi testy, jež potvrdí, že stravovací metodika klubu zbytečně žene na tuk.

„Sebevražda,“ usoudila Jane Wrightová, kterou její tloušťka trápila a která trávila valnou většinu času strachem z příštího jídla, přijímáním rozhodnutí, kolik pokrmu sní a co nechá, a přijímáním protichůdných rozhodnutí ve světle toho, že její práce v nakladatelství je především mentální, a musí tedy svému mozku v porovnání s většinou lidí dávat lepší obživu.

Z pětice obyvatelk horního patra se okénkem od záchodu zvládla protáhnout Selina Redwoodová a Anne Babertonová, přičemž Anne to dokázala jedině svlečená a pro lepší skluznost pomazaná margarínem. Po prvním pokusu, kdy si při seskoku podvrtila kotník a při šplhání zpátky si sedřela kůži, Anne prohlásila, že do budoucna bude pro snazší únik používat svůj příděl mýdla. Mýdlo podléhalo stejně přísným přídělům jako margarín, ale bylo hodnotnější, protože po margarínu se tak jako tak přibírá. A krém na obličej byl na to, aby ho vypatla kvůli průchodu oknem, příliš drahý.

Jane Wrightová nechápala, proč si Anne dělá takovou hlavu z toho, že má boky o pět centimetrů širší

než Selina, když je i tak hubená a manželství už má zařizené. Stála na záchodové míse, vyhodila ven vybledlé zelené šaty, aby jimi Anne mohla zahalit své kluzké tělo, a zeptala se jí, jaké to tam je. Zbylé dvě dívky z patra byly na víkend pryč.

Anne se Selinou vykukovaly přes okraj ploché střechy v místě, kam na ně Jane neviděla. Vrátily se a nahlásily, že viděly na zadní zahradu, kde Greggie právě dvěma novým členkám udílí prohlídku objektu s výkladem. Ukazovala jim právě to místo, kam spadla, ale nevybuchla bomba, kterou pak odstranil tým pyrotechniků, a kvůli této operaci museli všichni z domu pryč. Současně jim Greggie ukázala místo, kde podle jejího názoru dodnes leží jiná nevybuchlá bomba.

Dívky se protáhly zpátky do domu.

„Greggie a její tuchy“ – Jane měla chuť řvát. Dodala: „Dneska k večeři sýrový koláč, hádejte kolik kalorií?“

Tabulka, v níž si vyhledaly odpověď, udávala zhruba 350 kalorií. „Následně dušené třešně,“ řekla Jane, devadesát čtyři kalorií běžná porce, nejsou-li slazeny sacharinem, pokud ano, šedesát čtyři kalorií. „Už jsme dneska měly víc než tisíc kalorií. V neděli po každé to samé. Už jen ta žemlovka –“

„Žemlovku jsem nejedla,“ řekla Anne. „Žemlovka je sebevražda.“

„Já jedla od všeho jen trochu,“ řekla Selina. „Vlastně mám neustále hrozný hlad.“

„Jenže já pracuju hlavou,“ řekla Jane.

Anne chodila po podestě a stírala ze sebe margarín. „Musela jsem použít mýdlo i margarín,“ řekla.

„Tenhle měsíc ti mýdlo půjčit nemůžu,“ řekla Selina. Selina měla pravidelný přísun od důstojníka americké armády, který mýdlo dostával od zdroje jménem P. X., disponujícího mnoha druhy žádoucího zboží. Selina si ale dělala zásoby a přestala půjčovat.

Anne řekla: „Já žádný tvoje blbý mýdlo nechci. Akorát po mně přestaň chtít taft.“

Mínila tím taftové šaty od Elsy Schiaparelli, které jí po jednom nošení darovala jedna famózně bohatá teta. O tyto skvostné šaty, jež vyvolávaly rozruch, kamkoli se vrtly, se o zvláštních příležitostech dělilo celé horní patro s výjimkou Jane, které nepadly. Za jejich půjčování Anne dostávala různé věci oplátkou, například tři oděvní lístky nebo načatý kus mýdla.

Jane se vrátila k práci hlavou a s rozhodným zavaknutím za sebou zavřela dveře. Prosazovala se se svou prací hlavou značně tyransky, hádala se kvůli rádiím spolubydlících na patře a vadila jí malichernost těch náporů dohadování, k nimž kolem Anne docházelo, když musely taftové šaty unést sílicí vlnu slavnostních večerních akcí.